

Muokkaustyön vaiheita

Immanuel-virren (SV 71) muokkaus oli oman muokkaustyöni ensimmäisiä tuotoksia. Oli hyvä aloittaa sillä, koska olimme **Jaakon (Löytty)** kanssa viisi vuotta aiemmin muokanneet virren rukoilevaisten Armon lapset veisatkaa-kokoelmaan. Tosin muokkauksen periaatteet olivat rukoilevaisilla vielä paljon varovaisemmat kuin meille Siionin virsien uudistuksessa annetut.

Virsi on Laguksen suomentama ja Malmivaaran myöhemmin muokkaama. Alkuperäinen ensimmäinen säkeistö on jätetty pois. Siinä puhutaan pimeydestä ja epäilystä. Säkeistöt ovat vaihtaneet paikkaa pariinkin kertaa. Tekstityöryhmä ehdotti ensimmäisen muokkaukseni jälkeen 2. säkeistön siirtämistä viimeiseksi. Sen tehtyäni huomasin, että tekstin logiikka edelleen ontuu. Jouduin tekemään uusia muutoksia, ja sitten vaihdoin taas 2. ja 3. säkeistön paikkaa. Tämän takia virsi voi vaikuttaa oudommalta kuin se todellisuudessa on. Kaikki alkuperäisen virren asiat ovat kuitenkin tallella, tosin aika erilaisessa muodossa kuin ennen.

Otetaan esimerkiksi 3. säkeistön säepari ”*Mua auta, että olla saan/uskossa ristic luona vaan*”. Siinä oli ensinnäkin ”mua” sekä ”ristis”. Tämän tapaisia lyhennemuotoja meitä on kehoitettu välttämään. Kirjakielisinä ”minua-” ja ”ristisi”-sanoihin tulee enemmän tavuja ja runomittaa on muutettava. Tällöin säkeet menevät yleensä kokonaan uuteen uskoon. Ensimmäinen ehdotukseni oli: ”*Ristinsä luokse jos vain jään/hän johtaa uskoon syvempään*”. Lukija huomaa heti, että persoonamuoto on muutettu. Ensimmäisessä versiossani oli tosiaan koko virsi hän-muodossa. Työryhmä hyväksyi hän-muodon, mutta puhutaan ensin itse säkeistä.

Työryhmä pohti, asetettiin ehdoiksi säkeissä ehto: jos ihminen vain jää ristin luokse, Jeesus johtaa hänet syvempään uskoon. Tällainen tulkintamahdollisuus piti saada häivytettyä pois.

Kun sain tekstin uudelleen eteeni, pidin hän-muotoa liian etäisenä. Muutin tekstin takaisin niin, että Jeesusta puhutellaan suoraan sinä-muodossa. Kuitenkin alussa on tuo kuva erämaasta, joka sopii hän-muodossa, koska virren minä on vielä ikään kuin kaukana Jeesuksesta. Sitten Jeesusta puhutellaan suoraan. Lopussa taas persoonamuoto muuttuu. Tulee hämmästynyt huudahdus: ”Nyt Herra saapuu sittenkin, janoonhan muuten nääntyisin!”. Tätä pidän itse melko onnistuneena ratkaisuna, vaikka perikörttiläisempää varmaan olisi, ettei mitään vastausta saa, eikä toivo pilkaha näkyviin. **Jukka Hautala** tuumasi tästä, että alussa ja lopussa esitetään uskon LUPAUS, johon ihminen kokemuksellisesti muualla virressä yhtyy. Siksi se on luontevaa esittää eri persoonamuodossa.

Säepari meni siis uusiksi. Tähän tuli avuksi Laguksen versiossa ollut pimeys ja epäusko. Yhdistelin näitä eri säkeiden ajatuksia toisiinsa. Tein ehkä 5 versiota, kunnes säkeet asettuivat muotoon: ”*Tuo ristin valo pimeään/suo kasvun ihme elämään*”. Tähän tyydyn toistaiseksi. Mukaan tulee kasvu, joka liittyy koko laulussa nyky muodossa olevaan kuvaan maasta ja siemenestä, sekä sen itämisestä uskon ja toivon vertauskuvana.

Entä sitten kielikuva ”*uskon siemenen juurtumisesta sydämen peltoon*”? Laguksella ja Malmivaaralla käytettiin itu/itää-sanaa. Minusta se on kasvua paremmin kuvaava kuin pelkkä siemen. Palautin siis sen. Jyväsen taas keksin sujuvamman rytmin takia.

Kaija Pispä

SV 71 muokkausehdotus

1. Immanuel, kun valollaan
saa aavikonkin kukkimaan,
sieluni kuivaa maisemaa
Hän voisiko myös kostuttaa.
Ah, riennä, Jeesus, köyhän luo.
Lunastustyösi lohdun tuo.

2. Iloa pyydän hiukkasen,
jos armossasi annat sen.
Tuo ristin valo pimeään,
suo kasvu ihme elämään.
Ah, riennä, Jeesus, köyhän luo.
Lunastustyösi lohdun tuo.

3. Oi, Jeesus, joudu auttamaan,
sanaasi saata uskomaan,
ja auta kallis jyvänen,
idulle peltoon sydämen.
Ah, riennä, Jeesus, köyhän luo.
Lunastustyösi lohdun tuo.

4. Nyt Herra saapuu sittenkin,
janoonhan muuten nääntyisin!
On omat voimat ehtyneet
ja askeleeni vaipuneet.
Ah, riennä, Jeesus, köyhän luo.
Lunastustyösi lohdun tuo.

muokkaus Kaija Pispä